

NK Precisieschieten

Zaterdag 13 december begon vroeg, héél vroeg. Nog voor de zon zich ook maar liet zien, stonden we al naast het bed. Aad den Tuinder moest op het NK Petanque Precisieschieten bij PUK in Haarlem al om 10.40 uur zijn kunsten vertonen, maar zo'n dag begint natuurlijk niet zonder een goede logistieke operatie.

Eerst Adri Bosveld ophalen, die dit spektakel ook wel eens van dichtbij wilde meemaken. Aad en Corrie haalden John van den Brink en Elly Sjollema op en zo trok een mooi vertegenwoordigde delegatie van JBCVlaardingen richting het toernooi.

Eenmaal aangekomen bleek het drukker dan verwacht. Overal spelers, helpers, scheidsrechters en toeschouwers. Dat je niet per se bij de opening hoefde te zijn, was niet echt duidelijk aangegeven. Je moest je simpelweg een half uur voor je eerste partij melden. Voor mij betekende dat: pas om 12.00 uur actie. Tijd genoeg dus.

We konden rustig ingooien, wat bij precisieschieten geen overbodige luxe is. Om 10.00 uur begon Aad alvast als helper van Herman de Roo. De ballen netjes in de ring leggen klinkt eenvoudig, maar geloof me: na een paar uur kruipen wil je echt niet in de schoenen van de scheidsrechters staan. Iedere speler moet daarom zelf voor een helper zorgen, een slimme regel.

Na deze klus had Aad even rust, waarna hij zelf aan de bak mocht. Zijn serie was degelijk, met een redelijke score, maar het bleef spannend. Zou het genoeg zijn voor de herkansingsronde? Als z'n carreau, dat zijn 5 punten, niet was afgekeurd had hij er zeker bijgezet.

De spelopzet is onverbiddelijk:

- de beste 8 scores gaan direct door naar de finales,
- de volgende 16 mogen strijden om een plek in de achtste finales,
- en de rest... die kan gaan douchen.

Aad kwam net tekort. Zuur, maar zo werkt het. Herman en ik mochten wel door naar de herkansing. Voor Herman hield het daar op, maar ik wist met een mooie score door te stoten.

En toen werd het pas écht spannend.

De achtste finale won ik met slechts twee punten verschil. Nagelbijten, stil publiek, volle concentratie. En ja, het klopt wat je leest, tot dan toe speelde je nog “op punten”. Maar vanaf dat moment begon het echte eliminatiewerk: om beurten één boule gooien. Geen serie meer, geen ritme. Elke worp telt. En dat maakt het ineens een stuk lastiger.

De kwartfinale bleek net een brug te ver. De vermoeidheid sloeg toe, de scherpte verdween waardoor de boules minder zuiver werden geplaatst. Het was klaar.

Maar wat een dag!

Van tevoren werd verwacht dat uitschakeling al in de eerste ronde zou komen, tenslotte speel je tegen de beste schutters van Nederland en dan toch de kwartfinale halen op een NK? Dat voelt als een overwinning op zich.

Voor herhaling vatbaar?

Misschien... met een betere voorbereiding.

Maar eerlijk is eerlijk: de kans is groot dat dit mijn eerste én laatste NK precisieschietsen was.

En toch: eentje om nooit te vergeten.

Bas de Koningh